

Αμπελόκηποι: Μία δίκη για τρομοκρατία, χωρίς τρομοκρατική οργάνωση

Την 1η Απριλίου ξεκίνησε η εκδίκαση της υπόθεσης των Αμπελοκήπων. Ο 4ος όροφος του Εφετείου Αθηνών γεμάτος με αλληλέγγυους/ες, γραμμές αστυνομικών έξω από τη δικαστική αίθουσα και επιλεκτική είσοδος δικηγόρων, συγγενών και δημοσιογράφων, σε μία υποτίθεται δημόσια δίκη. Ήδη, από την αρχή της δίκης αναδείχθηκε ο πολιτικός χαρακτήρας αυτής, παρά την άρνηση της Εισαγγελέα και του Δικαστηρίου να την αναγνωρίσει ως τέτοια. Από την μία, οι δικαστικές αρχές, έχοντας στα χέρια τους μία ελλιπή, πρόχειρη και ανεπαρκή δικογραφία των διωκτικών και ανακριτικών αρχών, ντυμένη με τον μανδύα της τρομοκρατικής οργάνωσης, γεμάτη έγγραφα που ζητούσαν πραγματογνωμοσύνες, διερευνήσεις κι άλλες πραγματογνωμοσύνες και άλλες διερευνήσεις, χωρίς εν τέλει να καταλήγουν πουθενά. Από την άλλη, πέντε κατηγορούμενες/ους, τους συγγενείς και τις φίλες τους, τους συντρόφους και τις συντρόφισσες τους, έχοντας στα χέρια τους την αλληλεγγύη, την αξιοπρέπεια και τη δική τους αλήθεια.

Από εκείνη την ημέρα και μετά, η είσοδος στην αίθουσα σταμάτησε να είναι τόσο επιλεκτική, αλλά περιορισμένη, αφού επιτρέπονταν μόνο καθήμενοι/ες. Εκτός φυσικά από τους αστυνομικούς των ΕΟΜ, που στέκονται όρθιοι, κραδαίνοντας τα όπλα, κάποιοι στρεφόμενοι στους κατηγορούμενους, κάποιοι στρεφόμενοι σε όσους/ες ήταν μέσα στην αίθουσα. Και φυσικά έξω από την αίθουσα κορδόνια αστυνομικών.

Γιατί περιγράφω τόσο την πρόσβαση στην αίθουσα, τη διάταξη όσων βρίσκονται όλες αυτές τις μέρες εκεί; Γιατί νομίζω ότι αυτά τα μικρά ή και όχι τόσο μικρά πράγματα, αναδεικνύουν και ενισχύουν την αντίφαση, στην οποία ήδη από την πρώτη μέρα έπεσε το δικαστήριο.

Ενώ ισχυρίζονται ότι η συγκεκριμένη υπόθεση δεν εντάσσεται στην έννοια του πολιτικού εγκλήματος, ότι δεν εξετάζονται η πολιτική ταυτότητα, η πολιτική στάση, τα πολιτικά κίνητρα, οι πολιτικές και κοινωνικές σχέσεις των κατηγορούμενων παρατηρούμε ότι ήδη από την διάταξη, τον περιορισμό της πρόσβασης, τις αστυνομικές δυνάμεις εντός και εκτός της αίθουσας, πριν καν κάτσουν στο εδώλιο οι κατηγορούμενοι/ες, αυτή η δίκη είναι μία σαφώς πολιτική υπόθεση και για τις δύο πλευρές.

Καταρχάς, πρόκειται για μία υπόθεση που παραπέμπεται με το 187Α, το οποίο στην πραγματικότητα κατοχυρώνει την έννοια του πολιτικού εγκλήματος και συγκεκριμένα ποινικοποιεί και στρέφεται ενάντια σε όσους/ες αντιστέκονται, ενάντια σε όσους/ες επιλέγουν μορφές και οργάνωση πάλης, που

στέκεται απειλητικά απέναντι στο κυρίαρχο. Αποτελεί ένα ακόμη κατασταλτικό εργαλείο ενάντια στα κινήματα, τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες. Η θολή και αόριστη διατύπωσή του άρθρου, είναι ιδανική, ώστε σε αυτό να μπορεί να εμπίπτει οποιαδήποτε μορφή δράσης ή απλά και μόνο κοινωνικές σχέσεις, όπως έχουμε δει πολλές φορές να συμβαίνει και στο παρελθόν, η δυνατότητα μέσω του 187Α να ποινικοποιούνται πολιτικές και προσωπικές σχέσεις. Τα αποδεικτικά στοιχεία κρίνονται μη αναγκαία και υποκαθίστανται από την πολιτική ταυτότητα του κατηγορουμένου. Όπως επεσήμανε και ο Νίκος Ρωμανός σε μία από τις παρεμβάσεις του στο δικαστήριο, έτσι λειτουργεί το δίκαιο του διώκτη, όταν η αλήθεια δεν του κάνει, προσπαθεί να την προσαρμόσει στα δικά του μέτρα.

Το τελευταίο, κατά τη διάρκεια της συγκεκριμένης δίκης κατέστη εμφανές και από το εξής. Μάρτυρες κατηγορίας ήταν οι κάτοικοι της πολυκατοικίας. Καμία γνώση για οτιδήποτε άλλο πλην του γεγονότος ότι έγινε μία έκρηξη. Πώς έγινε αυτή η έκρηξη; Ανθρώπινο λάθος; Τεχνικό πρόβλημα; Κανείς δεν ξέρει, καθώς δε διερευνήθηκε ποτέ. Κανένα αποδεικτικό στοιχείο για τη διάρκεια, τη δράση, το χαρακτήρα της υποτιθέμενης τρομοκρατικής οργάνωσης. Κανένα αποδεικτικό στοιχείο για τη δομή της υποτιθέμενης οργάνωσης. Κανένα αποδεικτικό στοιχείο, ακόμη και για τις σχέσεις όλων των κατηγορούμενων μεταξύ τους.

Ένα δικαστήριο, ποτέ δε μπορεί να είναι ουδέτερο. Πάντα δικάζει με νόμους και κανόνες φτιαγμένους σε ένα συγκεκριμένο σύστημα και με συγκεκριμένες στοχεύσεις. Πόσο μάλλον, όταν δικάζει με τον 187Α. Δεν υπάρχει τίποτα το ουδέτερο και το αντικειμενικό. Γι αυτό και οι κρατούμενες/οι στην υπόθεση των Αμπελοκήπων, είναι πολιτικές κρατούμενες και πολιτικοί κρατούμενοι. Γιατί βρίσκονται κατηγορούμενες/οι με το συγκεκριμένο τρόπο, λόγω της πολιτικής ταυτότητας, των πολιτικών ή κοινωνικών σχέσεων, του παρελθόντος τους.

Στις 17 Απριλίου ολοκληρώθηκαν οι απολογίες των κατηγορουμένων και στις 21 Απριλίου αναμένεται η εισαγγελική πρόταση. Από τις απολογίες, θα ήθελα να δώσω λίγο παραπάνω βάρος σε αυτήν της Μαριάννας Μ., που από την πρώτη στιγμή στάθηκε απέναντι στο δικαστήριο με θάρρος, υπερασπιζόμενη τον σύντροφό της Κυριάκο, την πολιτική τους στάση και δράση. Η Μαριάννα έκλεισε την απολογία της, αφιερώνοντας στον Κυριάκο Ξυμητήρη το παρακάτω απόσπασμα του Βικτόρ Σερζ:

“Έτσι αισθανόμασταν αθάνατοι μέχρι τη στιγμή όπου δεν αισθανόμασταν πια τίποτε. Και η ζωή συνεχιζόταν όταν η σταγόνα μας επέστρεψε ξανά στον ωκεανό. Η πίστη μου εδώ συναντά τη δική σου. Το αύριο είναι σπουδαίο. Δεν φροντίσαμε μάταια για αυτή την κατάκτηση. Αυτή η πόλη θα παρθεί, αν όχι από τα χέρια μας, τουλάχιστον από χέρια παρόμοια με τα δικά μας, αλλά πολύ πιο ισχυρά. Πιο ισχυρά, ίσως διότι σκλήρυναν περισσότερο χάρη στη δική μας αδυναμία. Αν εμείς ηττηθούμε, άλλοι άνθρωποι, τελείως διαφορετικοί από μας, τελείως ίδιοι με μας, θα κατέβουν ένα όμοιο βράδυ, σε δέκα χρόνια, σε είκοσι χρόνια, αυτό δεν έχει αλήθεια καμιά σημασία, και θα βαδίσουν σ’ αυτή τη Ράμπλα και θα ονειρεύονται την ίδια κατάσταση και ίσως να σκέφτονται το δικό μας αίμα. Ήδη, νομίζω ότι τους βλέπω και σκέφτομαι το δικό τους αίμα που θα κυλήσει κι αυτό. Αλλά θα την πάρουν την πόλη”.

Σε αυτήν την υπόθεση λοιπόν, που ξεκίνησε με την επίδοση της αντιτρομοκρατικής σε ένα κυνήγι μαγισσών, που οι ανακριτικές αρχές εξέταζαν την Μαριάννα όσο βρισκόταν τραυματισμένη στο νοσοκομείο, που φυλάκισαν τον Νίκο και τον Α.Κ. με μόνο στοιχείο ένα μερικό αποτύπωμα, που η Δήμητρα εξετάστηκε σε ένα βαν με φακούς αστυνομικών, που βρέθηκαν προσωρινά κρατούμενα πέντε άτομα χωρίς στοιχεία που να επιτρέπουν την κράτηση, 18 μήνες μετά είδαμε από κοντά το ανάστημα όσων βρέθηκαν στο στόχαστρο του κράτους.

Και άσχετα με τη συμφωνία ή όχι, με τις πολιτικές θέσεις και επιλογές της Μαριάννας και του Κυριάκου ή των υπολοίπων κατηγορουμένων, αποτυπώθηκε για ακόμη μία φορά μέσα στη δικαστική αίθουσα, ότι οι αγωνίστριες υπερασπίζονται τους ανθρώπους τους, τις επιλογές τους, το όραμα και την πολιτική τους θέση με σθένος, με ειλικρίνεια, στο φως.

Απέναντι στο σκοτάδι του τιμωρητισμού, ενός ποινικού συστήματος φτιαγμένου ώστε να εξαντλείται η εκδικητικότητα του κράτους απέναντι στους φτωχούς, τους μετανάστες, όσες αντιστέκονται και αγωνίζονται για ένα άλλο μέλλον, στην σκληρότητα του σωφρονιστικού συστήματος και τη μηδενική ανοχή, οι φωνές που διαρρηγνύουν αυτήν την πραγματικότητα, ακόμη και στις πιο δυσμενείς συνθήκες, είναι χρώματα που επιμένουν να χαλάνε τον καμβά της κανονικότητας που μας επιβάλλεται.

Λευτεριά στις κατηγορούμενες και τους κατηγορούμενους για την υπόθεση των Αμπελοκήπων, την Μαριάννα, την Δήμητρα, τον Δημήτρη, τον Νίκο, τον Α.Κ.

Επόμενη δικάσιμος, 21/4/2026, όπου αναμένεται η εισαγγελική πρόταση. Ακολουθούν οι αγορεύσεις των συνηγόρων και η απόφαση.

ΥΓ: Μπορείτε να μπείτε στο <https://omniatv.com/thecase/> για την ανταπόκριση της δίκης.

Το σκίτσο που συνοδεύει τη δημοσίευση είναι του σκιτσογράφου Παναγιώτη Μητσομπόνου, ο οποίος μας έχει συστήσει και στην Ελλάδα την ενδιαφέρουσα εικαστική απότυπωση της δικαστικής διαδικασίας.

Ολόκληρο το σκίτσο εδώ:

